

[Jytte Hilden]

bragt på 122 amtskommunale institutioner beliggende i 44 kommuner. Jeg nævner de tal, fordi det er en stor kommune, som altså ikke desto mindre har mennesker på institutioner i en lang række forskellige kommuner. Det er der egentlig ikke nogen grund til at beklage.

Så skal jeg til sidst i denne runde sige, at Lotzbetænkningen blev lanceret under en afbureaukratiseringsfane. Nu skulle der virkelig afbureaukratiseres. Socialministerens redegørelse lægger os til, at der skal nedsættes en række udviklingsudvalg i hvert amt og et landsudvalg ovenpå. Vi spørger os selv: Hvad skal vi med det ekstra bureaukrati? Vi har kommuner, vi har amter, vi har staten, vi har gode samarbejdssteder, vi har kommuneforeninger, vi har Kommunernes Landsforening, vi har Amtsrådsforeningen, vi har utrolig mange steder, hvor mennesker mødes, og hvor mennesker kan finde ud af tingene sammen, hvad enten de er valgt til et byråd, et amtsråd eller et Folketing. Vi ser egentlig ikke nogen grund til at bygge et nyt bureaukratisk led op med nogle udvalg, der skal finde ud af, hvad man nu skal gøre. Hvorfor dog ikke bruge de strukturer, som vi har i forvejen? Og hvorfor absolut introducere noget i hvert eneste amt, som de mennesker, der arbejder politisk dér, sagtens kan finde ud af selv? Det føler vi ærlig talt ikke der er nogen som helst grund til.

Det er da udmærket, hvis ministeren vil koordinere tingene. Det vil vi da ønske ministeren held og lykke med, men det er egentlig ikke noget, som Folketinget skal blande sig i, al den stund Folketinget normalt ikke blander sig i administrationen af ministrenes områder.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Da den konservative ordfører i denne sag, fru Karen Højte Jensen, er blevet forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Baggrunden for dagens debat er socialministerens redegørelse, som er en opfølgning af Lotz III-udvalgets betænkning fra maj 1989. Udvalget bag betænkningen foreslog, at så godt som alle opgaver på det sociale område skulle flyttes fra amtskommunerne til kommunerne. Det var der altså tilslutning til både fra Amtsrådsforeningen og fra Kommunernes Landsforening. Der var dog ingen tvivl om, at KL's holdning var mere helhjertet end Amtsrådsfor-

eningens. Det har den efterfølgende debat også vist, selv om KL dog i mange måneder valgte at spille med sordin. For nylig har KL så udsendt sit debatoplæg med titlen »På vej mod nye løsninger«, som nu helt naturligt vil indgå i det videre arbejde.

Generelt må vi konstatere, at de første måneders uartikulerede kritik ikke mindst fra de amtskommunale personalegruppers side er afløst af en langt mere realistisk og konstruktiv debat, som også brugerorganisationerne på god måde har bidraget til.

Selv den største kritiker af Lotzbetænkningen må indrømme, at der er sat fokus på samarbejdet mellem kommunerne og amterne, ja, opmærksomheden på det sociale område er blevet skærpet. Det er både nødvendigt og nyttigt en gang imellem at ruske op i de kendte systemer og måske derefter blande kortene på en anden og bedre måde. Det er netop dette sidste, der er det centrale i denne debat om, hvilke sociale opgaver der skal løses, og hvordan de løses bedst muligt, ikke af hensyn til systemet, men for borgernes skyld.

Grundlæggende skal amtskommunerne ikke varetage opgaver, som kommunerne kan løse lige så godt. Baggrunden for denne holdning er naturligvis, at enhver opgave skal løses så tæt på den enkelte borger som muligt, og det er nu engang også sådan, at borgerne har et mere personligt forhold til den kommune, hvor de bor, end til amtskommunen, som stort set ikke figurerer i befolkningens bevidsthed.

En handicapgruppe bør som udgangspunkt få sin service samme sted som alle andre, altså i kommunen, ligesom det principielt må være den samme myndighed, der har ansvaret for alle brugere. Netop for de brugere, som hele denne debat må tage sit udgangspunkt i, er nærhedsprincippet så væsentligt. En konkret sag har den bedste mulighed for at få et skræddersyet tilbud i den kommunale socialforvaltning, som har et nært kendskab til brugerens individuelle behov og ønsker. Det er også den lokale kontakt, der bedst vil kunne præstere sammenhæng og helhed i de foranstaltninger, som sættes i værk for at løse en given opgave.

For yderligere at stimulere helheden må vi sørge for, at brugerne skal have kontakt med så få personer som muligt. Det er ganske simpelt uacceptabelt, at en familie i dag kan udsættes for – og vel oven i købet må finde sig i – at have op til 25 kontaktpersoner.